

ændret således, at arrestanten kan indbringe spørgsmålet om isolation for retten også inden for de første 14 dage af isolationen.

I *stk. 4*, der svarer til *stk. 3* i udvalgets udkast, er det præciseret, at også politiets krav om besøgskontrol kan forelægges for retten.

Som *stk. 5* foreslås indsat en bestemmelse, der giver hjemmel til, at varetægtsarrestanter kan få tilladelse til kortvarige udgange i særlige situationer. Efter gældende praksis har varetægtsarrestanter i begrænset omfang fået tilladelse til udgang, men justitsministeriet har fundet det rigtigst at optage en udtrykkelig bestemmelse herom i loven. Efter forslaget gives tilladelse til udgang af institutionens ledelse efter forud indhentet samtykke fra politiet. Udgang kan alene ske med ledsager, og kun når der foreligger særlige omstændigheder. Som tilfælde, hvor udgangstilladelsen i praksis er blevet givet, kan nævnes udgang til nærpårørendes bryllup, sygdom eller begravelse.

Efter *stk. 6*, der svarer til *stk. 4* i udvalgets udkast, har en varetægtsarrestant ret til at modtage og afsende breve. Politiet kan gennemse brevene og skal snarest muligt udlevere brevene til arrestanten eller videresende dem til adressaten, medmindre indholdet vil være til skade for efterforskningen. Hvis et brev tilbageholdes, og retten opretholder tilbageholdelsen, skal afsenderen straks underrettes, medmindre retten træffer anden bestemmelse af hensyn til efterforskningen.

Folketingets ombudsmand har i nogle udtalelser (F.O. beretning 1972, side 230 og 1973, side 42) henstillet til justitsministeriet, at det over for politiet præciseres, at der bør gives varetægtsfængslede underretning allerede ved politiets standsning af deres breve, medmindre ganske særlige grunde måtte være til hinder herfor. Udvalget har i betænkningen om anholdelse og varetægt (side 53) anført, at »i praksis gives underretning normalt straks ved politiets standsning. Udvalget har ikke fundet grundlag for at foreslå, at det i loven pålægges politiet at give underretning straks ved standsningen af brevet. Udvalget mener ikke, at man i loven bør foreskrive, at adressaten skal underrettes om tilbageholdelsen. En sådan underretning vil efter omstændighederne kunne være til skade for efterforskningen. Hvor dette ikke er tilfældet, bør underretning efter udvalgets opfattelse dog normalt gives.«

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 8* svarer til den gældende bestemmelse i § 784, *stk. 1*, nr. 7. Justitsministeriet har fundet det rigtigst, at reglen om, at hverken fængslets personale eller andre må benyttes til at udforske arrestanten, fortsat

er optaget i loven. Bestemmelsen vedrører alene den aktive udforskning, det vil i første række sige positive handlinger med det formål at indhente oplysninger om eller fra arrestanten f.eks. til brug under efterforskningen. Personalets mere passive modtagelse af oplysninger rejser derimod betydelige afgrænsningsvanskeligheder, og spørgsmålet om, i hvilket omfang personalet er berettiget til at videregive sådanne oplysninger, kan mest hensigtsmæssigt løses gennem administrative bestemmelser.

Til § 771.

Efter bestemmelsen, der i det væsentlige svarer til udvalgets udkast, kan en varetægtsarrestant med rettens godkendelse under varetægtsfængslingen anbringes i en afsoningsanstalt eller behandlingsinstitution, hvis han selv, anklagemyndigheden og institutionens ledelse samtykker heri.

Det er således en betingelse, at arrestantens samtykke indhentes. Der er imidlertid i den foreslåede bestemmelse åbnet mulighed for, at sådan overførsel undtagelsesvis kan ske uden arrestantens samtykke. Der har i praksis vist sig et vist behov herfor, når helbredsmæssige grunde eller hensynet til andres sikkerhed har gjort en overførsel påkrævet. En hertil sigtende bestemmelse er foreslået indsat som 2. pkt. Det er en forudsætning også i disse tilfælde, at rettens godkendelse foreligger.

Til nr. 34–36, 38, 41, 43–45, 49 og 51.

De foreslåede ændringer i nr. 34–36 og 51 er en konsekvens af den foreslåede ophævelse af forundersøgelsesinstituttet. Ændringerne i nr. 38 og 43 er en følge af, at bestemmelsen i § 765, *stk. 1*, foreslås ophævet som overflødig. Den foreslåede ændring i nr. 41 skyldes, at § 825 foreslås ophævet.

Ændringerne af § 931, *stk. 3* og 4, (nr. 44) er en konsekvens af, at § 721, *stk. 3* og 4, foreslås overført til § 749, *stk. 3*. Ændringen i nr. 49 (§ 975) skyldes dels, at bestemmelsen i § 825 foreslås ophævet som overflødig, dels at § 826 foreslås flyttet til § 749, *stk. 3*.

Den foreslåede ændring i nr. 45 skyldes, at § 764, *stk. 2*, delvis foreslås ophævet.

Til nr. 39 og 42.

Efter retsplejelovens § 925 kan statsadvokatsager fremmes til dom uden medvirken af domsmænd, hvis tiltalte i et retsmøde under forundersøgelsen tilstår det eller de forhold, han er sigtet for. Efter § 925 a kan visse nævningesager, som